

L'Estendard

BUTLLETÍ DE LA SOCIETAT CORAL AMICS DE LA UNIÓ

Plaça J. Antonio, 19 - Granollers

Núm. 2 - Maig 1974

Pel fruit coneixereu l'arbre

Josep Anselm Clavé no fou en els primers anys de la seva vida un infant gaire ben dotat. De naturalesa feble on s'hi abonaven tota classe d'enfermetats, i delicat de l'òrgan de la vista fins a quedar cec als sis anys d'edat, dolència que va atenuar en part l'amorós i heroic zel de la seva bona mare amb l'ajut d'excel·lents oftalmòlegs que pogueren salvar-li, encara que molt deficientment, l'ull esquerre del qual solsament es serví durant tota la seva vida, i amb la seva figura un poc estrafeta, ja que va anar sempre encorvat, no poguent-se dedicar plenament a cap treball manual amb tot i la seva ferma voluntat de complir, semblava que d'aquell noi no s'en faria mai res de bo.

Tots aquests defectes corporals, que en molts d'altres haurien fet un ser misàntrop i amargat, ell sapigué superar-los en sentit contrari. Es dedicà per complert a ésser un benefactor de la humanitat i especialment dels quins més ho necessitaven... i ho logrà.

La Música, que molts tenen per un art banal, amb ella demostrà, Clavé, que l'esperit, eternament, està pel dessobre de totes les incidències materials. Amb ella ell va dominar, sense opressions, les intel·ligències i els cors de molts dels seus contemporanis. El seu cos tan feble, fisiològicament parlant, tingué prou força per a aguantar una ànima poderosa, àgil i dinàmica. Com que Música i Poesia són la mateixa cosa, amb elles, Clavé, dominà els poders materials i la seva obra ha sigut, és i serà un model del millor que Déu ha posat al ser humà. Però, Clavé, fou de veritat un músic? Deixem-nos de desquisicions tècniques i escoltem les seves composicions, per exemple: Tot aquell qui oïnt «Les flors de Maig» no s'impressiona fonament (com si es tractés d'assaborir una gràcia d'un estimat familiar nostre) és que en la seva naturalesa humana hi falta quelcom principalíssim; cal que es posi a l'examen d'un psicòleg.

Per això els prudents, els humils i els que senten set de justícia adoren i segueixen la trilogia claveriana de «Progrés, Virtut i Amor». Amb aquest lema, Clavé, es féu pas pel damunt de tota arbitrarietat passatgera. Inclús en els moments més explosius de les moltes revoltes obreres del seu temps, i quan tot semblava que la venjança era més justificada, Clavé, apaïgava els seus amb aquestes paraules: «Nois, fills, no féu això». «Instrui-vos i sereu lliures». «Uniu-vos i sereu forts».

En els seus cors hi cap tothom que sigui bona persona. Mai ell rebutjà un corista per les seves idees religioses o polítiques. Algú diu que Clavé no respectava la religió... En la seva cançó «A Montserrat» es canten els seus versos: «veurem entre penyes - l'excelsa Madona, - veurem la Patrona - dels bons catalans». Això ho va escriure sis anys abans que la Santa Seu proclamés oficialment la Verge de Montserrat com a Patrona de Catalunya. Igualment en Música, Clavé, fou el primer que introduí Wagner a Barcelona una vintena d'anys abans que una obra d'aquest compositor fos representada al gran Teatre del Liceu.

Convé que l'obra claveriana la fem conèixer, no sols a casa nostra sino a tota la resta del món. Ella està per damunt de totes les distincions socials i té la virtut d'agermanar els quins es prenen massa susceptiblement aquestes diferències. — JOSEP M.ª RUERA